

ENTREVISTA **Joan Amèric: "No vull amagar que Lluís Llach m'ha ajudat molt"**

El primer contacte amb la música el va tenir quan va comprar els catorze anys i es va comprar una guitarra. Era una guitarra clàssica de fusta i la seva intenció no anava més enllà que la de penjar-la a una paret i contemplar-la. Dotze anys més tard ha presentat el seu primer disc sota el títol de *Tornar a l'aigua* i tot just comença una carrera "plena d'obstacles i assignatures per superar". Nascut a Alzira, Joan Amèric pertany a la nova generació de joves intèrprets del país que reivindica la normalitat cultural d'una determinada àrea geogràfica. Fins ara ha treballat de la mà de Lluís Llach, que l'ha ajudat a produir el seu primer disc. Fa pocs dies el vàiem en el Teatre Regina, dins del cicle de programació estable de cançó organitzat pel Centre Ressonans.

—*¿Quin significat tenia per a tu aquella primera guitarra? ¿Tan especial era?*

—Era especialment barata. La més barata de la botiga. Me n'agradava la forma. Era de fusta amb cordes de niló. Però no vaig poder aguantar tenir-la a casa sense saber tocar-la. Així és que tan sols van passar dos dies abans que m'apuntés a una escola de guitarra, l'única d'Alzira.

—*De seguida la guitarra es va convertir en el teu ofici.*

—Sí, i a partir d'aquell moment tocar la guitarra i cantar va deixar de ser un joc. Ara, quan he de compondre, sé que assistiré a una batalla contra l'estètica que hauré d'intentar guanyar. Pateixo molt. M'he de tancar i invocar les fades de la creació.

—*¿Segueixes el mateix mètode que Lluís Llach i d'altres, de sortir al camp i treballar?*

—L'únic contacte que tinc amb el camp és quan vaig en bicicleta. Però necessito estar sol. Un any vaig viure amb una altra persona i no vaig compondre res. Ara, ens ho vam passar molt bé.

—*¿Quin va ser el primer contacte amb Llach?*

—Al Teatre Principal d'Alacant, fent de teloner. Jo el coneixia abans com a fan. Li havia enviat una cinta que no li havia agradat gens. Aleshores jo tenia

dissert anys. Dos anys més tard, aprofitant un viatge de la mili per una actuació li vaig enviar una altra cinta i vaig suposar que li agradaria. Aleshores jo feia viatges a València per fer recitals i el *cachet* era el bitllet d'anada i tornada.

—*¿Es necessari que, un artista català, per donar-se a conèixer, hagi de fer la comunió amb un artista consagrat com Lluís Llach?*

—Jo no em vull amagar que Lluís Llach m'ha ajudat molt. Gràcies a ell jo estic fent una entrevista amb tu. Millor dit, ell m'ha donat la possibilitat de gravar un disc i que el meu treball s'hagi conegut a tot arreu.

—*¿En un país normal tothom necessita algú?*

—No sé si algú o alguna cosa. La veritat és que en un funcionament d'autèntica normalitat s'hauria de propiciar tot el que fes falta pels canals normals, que la gent que ens dediquem a això puguem gravar un disc. Això és el que és desitjable.

hauria de conèixer en igualtat de condicions. A voltes, la discriminació és per motius ideològics i lingüístics. L'únic criteri de selecció hauria de ser l'artístic.

—*¿La política de subvencions segueix aquest criteri de selecció?*

—El que cal és que els que ens dediquem a aquest ofici pugem funcionar de manera normal, com els meu col·legues rockers de València Presuntos Implicados. Que els mitjans de comunicació no discriminin. Actualment traure un disc en català és una heroïcitat.

—*¿Quant costa gravar un disc?*

—Els micròfons dels estudis de gravació no diferencien si la fonètica és catalana o anglesa a l'hora de cobrar. Cobren per hora. És el mateix que preguntar pel preu d'una bicicleta. N'hi ha de moltes mides.

—*Però una bicicleta no és la teva eina de treball. Exigeixes uns mínims de qualitat...*

—Bé, està clar que per menys d'un milió i mig no graves.

—*¿Quins avantatges i quins inconvenients té el Centre Ressonans de promoció cultural?*

—Cal agrair que hi hagi bona voluntat per part del cap visible, que és Ramon Muntaner. Es una persona sensibilitzada que, encara que estigui fent de funcionari conjuntamental, és un cantautor professional. Jo aplaudeixo la seva voluntat.

—*La figura de Ramon Muntaner, però, no ha estat gaire ben vista a causa de la seva actitud durant la tancada que va protagonitzar l'any passat els cantants.*

—Jo vaig estar parlant amb ell i li vaig dir que mentre jo estava tancat ell estava presentant un disc al carrer. Però Muntaner, que és una bona persona i no un cafre, em va contar tots els motius que el portaren a fer allò, i el vaig entendre perfectament. Ja no sóc aquella persona que anava a l'Institut i ho veia tot quadrat. Encara que no vam coincidir en les nostres conductes, cal que siguem més tolerants.

Però com que he descrit una situació que no existeix als Països Catalans he d'estar infinitament content i agraït perquè un artista consolidat, per pura sort meua, m'hagi omplert aquest buit. Ha estat un miracle.

—*Però l'oferta de grups catalans ha augmentat...*

—Sí, i això no fa cap mal, al contrari. Les xifres canten. A Europa hi ha una legislació que obliga (i no m'agrada aquesta paraula) totes les emissores que depenen de l'estat que, si més no, posin un 20% de música autòctona. Per aconseguir que les dues o tres emissores que depenen de la Generalitat de Catalunya posessin un 10% ens va costar sis mesos de lluita, que diguessin que som dolents, que ens insultessin i que diguessin que desafinem. Això últim ho va dir un músic precisament, Tete Montoliu.

—*¿Qui decideix qui val la pena i qui no?*

—Aquí està. Crec que per gestionar bé l'oferta existent, la gent

Eulàlia Ferrando